

РЕШЕНИЕ

№ 549

гр. Пловдив, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно наказателно
дело № 20225330207416 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от Е. Г. Н., ЕГН: *****, с адрес: *** **срещу**
Наказателно постановление № 21-0441-000555/10.12.2021 г., издадено от Е.
И. К. – ***, **в частта**, в която:

1) на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на
жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на
20 (двадесет) лева за нарушение по чл. 70, ал. 1 от ЗДвП и

2) на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 от ЗДвП на жалбоподателя е
наложено административно наказание „глоба“ в размер на **50 (петдесет)**
лева за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В останалата му част, в която на основание чл. 185 от ЗДвП на
жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на
20 (двадесет) лева за нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, наказателното
постановление **не се обжалва** и на основание чл. 64, б. „б“ от ЗАНН е **влязло**
в сила.

В жалбата се навеждат общи доводи за незаконосъобразност и
необоснованост на атакуваното наказателно постановление (НП). Моли се за
неговата отмяна в частта му, с която на жалбоподателя са наложени
административни наказания глоба в размер на 20 лева за нарушение по чл. 70,
ал. 1 от ЗДвП и глоба в размер на 50 лева за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от
ЗДвП. В съдебното заседание, в което е даден ход на пренията, редовно
призован, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна не взема становище по допустимостта и основателността на жалбата. В съдебно заседание, редовно призован, наказващият орган не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Е. Г. Н., спрямо когото са наложени административните наказания, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 13.12.2022 г., установено от разписка за връчване на препис, жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 20.12.2022 г., поради което срокът за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **частично основателна** по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 30.11.2021 г. около 23:30 часа в гр. Пловдив жалбоподателят Е. Г. Н. управлявал товарен автомобил „Тойота Хайлукс“ с рег. № ****. По същото време свид. С. И. Б. – ***, бил назначен като *** в състав с *** С. Д. С. и изпълнявал служебните си задължения по контрол за спазването на правилата за движение на ул. „Петко Д. Петков“ в гр. Пловдив. Когато жалбоподателят преминавал по същата улица, му бил подаден сигнал за спиране от *** С.. Жалбоподателят спрял на разстояние 30-40 метра. Докато *** Б. и С. се придвижвали към автомобила, за да извършат проверка, жалбоподателят Н. изгасил светлините на превозното средство и отново го привел в движение, въпреки че навън била настъпила нощната тъмнина. Жалбоподателят управлявал автомобила без да има включени къси или дълги светлини, габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Служебният автомобил, в който бил и свид. Б., последвал автомобила „Тойота Хайлукс“ с рег. № ****, управляван от жалбоподателя, като го настигнал на ул. „Капитан Райчо“ № 31 в гр. Пловдив, където Н. отново спрял след упражнена маневра за принудително извеждане.

Тогава свид. Б. отново се насочил към автомобила на жалбоподателя, за да извърши проверката. Когато той си приближил достатъчно близо до превозното средство, за да вижда случващото се вътре, автомобилът „Тойота Хайлукс“ с рег. № **** не бил в движение, а бил спрял на ул. „Капитан Райчо“ № 31 в посока кръстовището с бул. „Цар Борис III Обединител“. Свидетелят Б. забелязал, че жалбоподателят стои вътре в автомобила, на мястото на водача и без да е поставил обезопасителния си колан, с който МПС било оборудвано. Свидетелят не бил забелязал дали водачът е използвал предпазния колан по време на движение и го е откопчал, след като автомобилът е спрял, или през цялото време е бил без поставен обезопасителен колан.

В хода на проверката свид. Б. установил още и че товарният автомобил

„Тойота Хайлукс“ с рег. № ****, който управлявал жалбоподателят, не бил представен на задължителния периодичен преглед за проверка на техническата му изправност. На място свид. Б. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 800980 срещу жалбоподателя Н., в негово присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. С. И. Б.. От тях се установява на първо място, че деянието на жалбоподателя е извършено през тъмната част на денонощието. Изяснява се и мястото на осъществяването му, като първоначално сигнал за спиране на автомобила е подаден от контролния орган на ул. „Петко Д. Петков“ в гр. Пловдив, но след като е спрял, водачът е изгасил фаровете на автомобила и отново го е привел в движение, като се движил с изключени светлини до улица „Капитан Райчо“, където отново е преустановил движението си. От свидетелските показания се установява още, че служебният автомобил е последвал управляваното от жалбоподателя превозно средство, поради което свид. Б. пряко, като очевидец е наблюдавал движението на автомобила „Тойота Хайлукс“ с рег. № **** без включени къси или дълги светлини, габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Относно непоставянето на обезопасителен колан от страна на жалбоподателя Н. в качеството му на водач свид. Б. изяснява, че е забелязал това обстоятелство, когато се е доближил до автомобила на Н. за извършването на проверка. Установява се от показанията, че в този момент превозното средство, чийто водач е бил жалбоподателят, вече е било в покой. Показанията на свид. Б. получават изцяло доверие от съда, тъй като се ценят за подробни, последователни и вътрешно непротиворечиви. В тях свидетелят възпроизвежда обстоятелства, които непосредствено е възприел като очевидец. Подробният разказ на свид. Б. за обстоятелствата по проверката е доказателство, че той има конкретен и ясен спомен за случилото се, което придава завишена доказателствена стойност на показанията му. Така свидетелят изяснява, че при същата проверка е съставен и друг АУАН срещу жалбоподателя, подробно пресъздава и последователността от случилите се събития, като жалбоподателят веднъж е спрял при подаден му сигнал, след което повторно е привел автомобила си в движение преди да му е извършена проверка, като окончателно е спрял на ул. „Капитан Райчо“ в гр. Пловдив. Показанията на свидетеля не са оборени и от останалите събрани по делото доказателства.

От справка от „АИС-Регистрация“ за ППС с рег. № **** (лист 11 от делото) се изяснява, че същото представлява товарен автомобил с марка и модел „Тойота Хайлукс“, с брой места седящи+водач - 4+1, без места за правостоящи и с категория на превозното средство N1.

От Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г., допълнена със Заповед № 8121з-825/19.07.2019 г. – и двете на министъра на вътрешните работи, се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

При съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита и представляващи основания за отмяна на НП. При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление от материално и териториално компетентен орган съгласно т. 2.9 от Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи. Налице е съответствие между установените факти и правни изводи в АУАН и в НП. В жалбата не се сочат конкретни възражения за допуснати съществени процесуални нарушения. При служебно дължимата проверка съдът също намира, че в хода на административнонаказателния процес **липсват** нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да дават основание за отмяна на наказателното постановление, без да следва да се обсъжда извършено ли е всяко от нарушенията, за които е санкциониран жалбоподателят.

По приложението на материалния закон съдът намира, че от събраните и проверени по делото доказателства се установява по категоричен начин, че жалбоподателят е извършил административното нарушение по чл. 70, ал. 1 от ЗДвП, за което е наказан по т. 1 от НП. От **обективна страна** на 30.11.2021 г. около 23:30 часа в гр. Пловдив, на ул. „Капитан Райчо“ № 31 в посока кръстовището с бул. „Цар Борис III Обединител“ жалбоподателят Н. е управлявал товарен автомобил „Тойота Хайлукс“ с рег. № ****, като при движение през нощта е управлявал автомобила без включени къси или дълги светлини, габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Мястото на извършване на нарушението и авторството на деянието се установяват от подробните и непротиворечиви показания на свидетеля очевидец С. И. Б.. Направените в наказателното постановление фактически изводи на наказващия орган за тези обстоятелства не се и оспорват от жалбоподателя. Съставомерността на деянието от обективна страна изисква то да е извършено при определено състояние на

околната обстановка, а именно управлението на моторното превозно средство да е през нощта. Доказано е по делото, че е осъществен и този признак от състава на нарушението. От показанията на свид. Б. се изяснява, че когато автомобилът на жалбоподателя се е движил без включени светлини, навън е била настъпила нощната тъмнина. Самият факт, че деянието е извършено около 23:30 часа през месец ноември също е достатъчен да се докаже по несъмнен начин, че движението е било през нощта по смисъла на закона. Ноторно известно е, че по това време на денонощието и през посочения сезон неизбежно вече е настъпила нощната тъмнина, тоест проявено е това външно обстоятелство от околната обстановка, което влияе върху видимостта на водачите и така поражда задължението им за използване на светлините на автомобила съгласно посоченото в разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП.

Доказано е осъществяването на изпълнителното деяние от страна на жалбоподателя, като доказателствена информация отново се черпи от показанията на свид. Б.. Установява се, че когато жалбоподателят е привел автомобила в движение в опит да осуети проверката, той е изгасил **всички светлини** на превозното средство и именно така го е управлявал по пътищата, отворени за обществено ползване. Следователно по време на движението си автомобилът „Тойота Хайлукс“ с рег. № **** не е бил с включени нито къси, нито дълги светлини, без габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Този факт става пределно ясен от описанието на нарушението, като няма изискване да бъде дословно преписвано съдържанието на законовата разпоредба. В описанието е посочено, че автомобилът се е движил без включени светлини и това не създава затруднения или неясноти пред упражняването на правото на защита. По делото не се и правят такива възражения. От показанията на свид. Б. се установява, че той пряко като очевидец е възприел движението на автомобила, управляван от жалбоподателя, без включени светлини, тъй като се е намирал в служебен автомобил на МВР, с който е последвал нарушителя до мястото на спирането му. При тези факти съдът приема и осъществяването на изпълнителното деяние за доказано по категоричен начин.

Нарушението е на просто извършване и от обективна страна то е било довършено с факта на осъществяването на изпълнителното му деяние, без да е необходимо настъпването на определен вредоносен резултат.

От **субективна страна** деянието е извършено виновно и при форма на вината пряк умисъл. Към момента на осъществяването му жалбоподателят е формирал представа за проявлението на всички признаци от състава на нарушението – съзнавал е, че управлява моторно превозно средство през нощта, както и че по време на движение е изключил светлините на автомобила. Следователно деецът е формирал представа за общественоопасния характер на деянието си, но въпреки това съзнателно и целенасочено го е извършил.

Така осъществено нарушение не представлява маловажен случай. По делото не се установяват никакви обстоятелства, от които да се приеме, че

степената на обществена опасност на това деяние е по-ниска спрямо обикновените случаи на нарушения от този вид. Същевременно от справката за нарушител/водач за жалб. Н. се установява, че той има множество предходни нарушения на правилата за движение, установени с влезли в сила наказателни постановления или фишове. Това обстоятелство характеризира Н. като лице със завишена обществена опасност като водач на МПС. В тази връзка съдът намира, че оказването на поправително и предупредително въздействие на нарушителя изисква реалното изпълнение на наложената административна санкция. От показанията на свид. Б. се установяват и обстоятелствата, при които е извършено деянието, а именно опит на жалбоподателя за осуетяване на проверката, за което изключването на светлините на автомобила е допринесло. Предвид тези факти конкретното деяние се приема от съда за разкриващо по-висока степен на обществена опасност спрямо обичайните хипотези на нарушения на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП, при които изключването на светлините на превозното средство не преследва и допълнителни противоправни цели. Съвкупността от тези обстоятелства определя, че извършеното деяние не е маловажен случай на административно нарушение.

На основание чл. 185 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лева за нарушението по т. 1 от НП. Правилно е определена приложимата санкционна разпоредба, като съставът по чл. 180, ал. 1, т. 1 от ЗДвП предвижда осъществяването и на допълнителна предпоставка от обективна страна – създадена непосредствена опасност за движението в пряк резултат от нарушаването на правилата за използване на светлините на превозното средство. Нарушението по чл. 70, ал. 1 от ЗДвП е на просто извършване и за довършеността му не се изисква всякога да е настъпила такава опасност. Деянието е съставомерно и общественоопасно и със самия факт на осъщественото движение нощем, без включени къси или дълги светлини, габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. В тези случаи, когато не е осъществена *непосредствена* опасност за движението, а само общата такава, характерна за движението нощем без включени светлини, то деянието е наказуемо по по-благоприятния за нарушителя състав по чл. 185 от ЗДвП. Съдебната практика също е последователна, че разпоредбата на чл. 185 от ЗДвП е приложимата санкционна норма, когато деянието е извършено, без да е създадена непосредствена опасност за движението - така *Решение от 22.01.2018 г. по к.а.н.д. № 447/2017 г. на Административен съд – Стара Загора; Решение № 278 от 10.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3156/2022 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 1447 от 27.06.2019 г. по к.а.н.д. № 1391/2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2203 от 18.11.2016 г. по к.а.н.д. № 1533/2016 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив*. Видът и размерът на наказанието са предвидени от законодателя във фиксиран размер и в тази връзка наложеното на жалбоподателя наказание по т. 1 от наказателното

постановление е правилно определено. Настоящото производство е образувано по жалба на санкционираното лице, поради което положението му досежно размера на административнонаказателната отговорност не може да се отегчава със съдебното решение. По аргумент от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН в случая липсва процесуална възможност за налагане на наказание под предвидения най-нисък размер.

По тези съображения съдът намира извършеното нарушение по чл. 70, ал. 1 във вр. с чл. 185 от ЗДвП за доказано по категоричен начин, а наказателното постановление за законосъобразно и обосновано в тази си част.

По т. 2 от НП отговорността на жалбоподателя е ангажирана за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. С посочената разпоредба се задължават водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, *когато са в движение*, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. По делото се установява по категоричен начин, че жалбоподателят Н. е бил водач на процесния товарен автомобил, когато е спрял за извършването на проверка от свид. Б.. Същевременно спрямо жалбоподателя не се доказва да е налице някоя от хипотезите по чл. 137а, ал. 2 от ЗДвП, при които задължените по ал. 1 лица могат правомерно да не използват предпазните колани, с които МПС е оборудвано. От справката от „АИС-Регистрация“ на лист 11 от делото се установява, че управлението от Н. товарен автомобил „Тойота Хайлукс“ с рег. № **** е от категория N1 (съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП). По тези съображения съдът приема за доказано, че за жалбоподателя Н. е съществувало задължението по време на движение да използва обезопасителния колан, с който автомобилът е бил оборудван.

Изпълнителното деяние на нарушението изисква конкретен вид бездействие – неизползване на предпазния колан от водач, но то трябва да бъде осъществено при определени специфични условия на околната обстановка, а именно моторното превозно средство да е **в движение**. Задължението за използване на обезопасителния колан възниква от привеждането на МПС в движение, съществува докато автомобилът се движи и отпада с преустановяването на движението. В наказателното постановление е прието, че жалбоподателят Н. не е използвал предпазния си колан, докато управлява автомобила „Тойота Хайлукс“ с рег. № ****. Този извод на наказващия орган обаче е *необоснован*, тъй като не намира подкрепа и не се установява от събраните по делото доказателства. В случая в качеството на свидетел е разпитан актосъставителят С. И. Б. като очевидец на извършената проверка и на поведението на жалбоподателя. В показанията си свидетелят изяснява, че в момента, когато е забелязал, че жалбоподателят не е поставил обезопасителния си колан, автомобилът на последния вече **не е бил** в движение. Това твърдение на свидетеля се възприема с доверие, тъй като то кореспондира с подробния му разказ относно случилите се събития и начина на извършване на самата проверка, като първоначално автомобилът на

жалбоподателя е бил последван от служебното МПС и едва *след* като Н. е спрял, тогава свид. Б. се е доближил за извършването на проверката и е забелязал липсата на поставен обезопасителен колан от водача. Свидетелят не съобщава да има възприятия за това бил ли е поставил жалбоподателят предпазния си колан, докато е бил в движение. Тази му позиция е в съответствие и с правилата на логиката, тъй като събитията са се случили през тъмната част на денонощието, а през повечето време служебният автомобил се е движил зад този, управляван от жалбоподателя. Тези обстоятелства са все от естество да затруднят наблюдението на свид. Б. за това използвал ли е жалбоподателят обезопасителния си колан по време на движението.

Следователно налага се извод, че първият момент, от който свид. Б. е започнал да формира възприятия за значимото за делото обстоятелство /бил ли е поставил жалбоподателят Н. обезопасителния си колан/, е, когато моторното превозно средство вече не е било в движение. Както беше изяснено, с преустановяване на движението на превозното средство отпада задължението за водача и за пътниците да използват предвидения за всеки от тях обезопасителен колан. Същевременно за правилното приложение на материалния закон преценката дали водачът е използвал предпазния си колан следва да се извършва именно към момента, когато превозното средство е в движение, а не преди или след това. В тази връзка по делото няма събрано нито едно пряко доказателство жалбоподателят да не е бил с поставен обезопасителен колан, докато е управлявал процесния товарен автомобил. Налице е единствено индиция за *възможно* извършено нарушение, тъй като в един по-късен момент, когато свид. Б. се е приближил до автомобила на жалб. Н. за осъществяването на проверката, последният не е бил с поставен колан. Действително възможно е липсата на поставен колан от жалбоподателя по време на проверката да е продължение на негово поведение по неизползването на предпазния колан и докато е управлявал автомобила. Това обаче е само едно предположение, неподкрепено от *нищо едно* доказателство, тоест то е произволно направено. Все в тази връзка напълно възможно е от обективна страна, когато е спрял, жалбоподателят да е откопчал обезопасителния си колан, който да е бил използван по време на движение. По делото не са събрани никакви доказателства, оборващи тази версия. Показанията на свид. Б. също са съвместими с нея, доколкото възприятията си той е започнал да формира, когато автомобилът вече не е бил в движение.

Предвид изложеното съдът приема, че изводът на наказващия орган за извършено от жалбоподателя нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП **почива на предположения**. Доказателствената тежест в процеса се носи от наказващия орган, който при пълно и главно доказване трябва да обоснове по категоричен начин тезата си. В случая по делото е налице дефицит на преки доказателства относно поведението на жалбоподателя по време на движение, които да позволят разкриването на обективната истина по несъмнен начин. Това налага всяко възможно съмнение да се тълкува в полза на

жалбоподателя, тъй като в противен случай отговорността му би била ангажирана на основание на предположения, което е недопустимо. Събраното едно косвено доказателство чрез показанията на свид. Б. /за непоставен от водача безопасителен колан в един по-късен момент, макар и докато лицето все още е в автомобила/, е недостатъчно да обоснове категоричен и несъмнен извод за извършеното административно нарушение. Административнонаказателният процес не поставя изискване фактът на осъщественото деяние да се доказва с точно определен вид доказателства, поради което принципно е допустимо доказването да се провежда и изцяло с косвени доказателства. Дори и в тези случаи обаче съдебната практика е категорична, че това не трябва да води до заобикаляне на основния принцип за доказаност на извършването на нарушението по категоричен начин. За тази цел е изведен следният критерий – събраните косвени доказателства трябва да образуват такава група, която да води до единствен възможен извод лицето да е извършило нарушението, като се изключва *всяка друга* възможна версия. Съдът намира, че този стандарт не е спазен относно нарушението, вменено в отговорност на жалбоподателя Н. по т. 2 от наказателното постановление. Съдебната практика също е трайна и непротиворечива, че административнонаказателната отговорност не може да почива на предположения и в случаите, когато извършването на нарушението не е доказано по категоричен и несъмнен начин, а е само възможно и хипотетично, то наказателното постановление подлежи на отмяна в тази си част - така *Решение № 1206 от 06.06.2019 г. по к.а.н.д. № 923/2019 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2513 от 15.11.2012 г. по к.а.н.д. № 2933/2012 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение от 08.02.2011 г. по к.а.н.д. № 2591/2010 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 266 от 07.02.2012 г. по к.а.н.д. № 3217/2011 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.*

По гореизложените съображения съдът приема, че наказателното постановление е законосъобразно и обосновано в частта си по т. 1, поради което трябва да бъде потвърдено в тази част, докато в частта му по т. 2 неправилно е приложен материалният закон, което е следствие от необосноваността на фактическите изводи на административнонаказващия орган. Тъй като за деянието по т. 2 наказателното постановление почива на предположения, то трябва да бъде отменено в тази си част.

С оглед изхода на делото всяка от страните би имала право на разноски съразмерно с основателната част на претенцията си. По делото обаче никоя от страните не е представлявана от процесуален представител, не е доказала понасянето на разноски, нито е поискала овъзмездяването на такива разходи. Присъждането на разноски не е автоматична последица от постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им съдът не се произнася служебно, а само при надлежно сезиране - така *Решение № 1411 от 30.07.2020 г. по к.а.н.д. № 1164/2020 г. на XXI състав на*

Административен съд – Пловдив. По тези съображения разноси не следва да се присъждат в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 във вр. с ал. 9 от ЗАНН и чл. 63, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-0441-000555 от 10.12.2021 г., издадено от Е. И. К. – *** **В ЧАСТТА**, в която на Е. Г. Н., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **20 (двадесет) лева** за нарушение по чл. 70, ал. 1 от ЗДвП.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0441-000555 от 10.12.2021 г., издадено от Е. И. К. – *** **В ЧАСТТА**, в която на Е. Г. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. Пловдив, ул. „Хан Аспарух“ №21, ет. 5, ап. 10 на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **50 (петдесет) лева** за нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____